

***ἀμύλι** τό, 'μύλ-λι Κάμπ. 'μύλ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀμύλιον. Περί τῆς λ. ἰδ. *ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 5 (1918/20) 128 κέξ.

1) Ἀλευρον ἀναμειγνύμενον συνήθως εἰς τὸ ἐκ κράμβης παρασκευαζόμενον φαγητόν. Συνών. *ἀμυλάλευρο.

2) Λεπτοτάτη ἀμμώδης γῆ Κάμπ.

***ἀμυλιάζω** (I) 'μυλιάζω Πόντ. ('Αμισ. Κερασ. Χαλδ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀμύλι.

Ἀναμειγνύω ἄλευρον εἰς φαγητόν συνήθως εἰς τὸ ἐκ κράμβης παρασκευαζόμενον: Ἐμυλιάζω τὰ λάχανα - τὸ φαεῖν Χαλδ.

***ἀμυλιάζω** (II) 'μυλ-λιάζω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀμυλός.

Καθίσταμαι ὀλίγον τι ὑγρός: Ἐμυλ-λάσεν τὸ ροῦχον.

ἄμυλο τό, Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀμύλα ἦ, Χίος — Λεξ. Λάουνδ. Περίδ. — Κορ. Ἀτ. 2,42 καὶ 5,15 'μύλ-λα Κάμπ. Κύπρ. Μεγίστ. Νίσυρ. Ρόδ. Σύμ. Τῆλ. — ΧΠαλαῖς. Θάνατ. Εἰρήν. 9.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄμυλον. Περί τοῦ τύπ. ἀμύλα, ὅστις ἐσχηματίσθη κατὰ τινα ἀναλογ. μεταπλασμόν, πβ. κρέμα, τσίπα κττ., ἰδ. Κορ. Ἀτ. 2,42 καὶ 5,15 καὶ ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 5 (1918/20) 128 κέξ. Πβ. καὶ ΑΣακελλάρ. Κυπριακ. 2,659. Ὁ τύπ. καὶ παρὰ Σομ., ὁ δὲ τύπ. 'μύλ-λα καὶ παρὰ Μεουρσ. καὶ Δουκ.

1) Λεπτὴ κόνις ἀλεύρου Καλαβρ. (Μπόβ.) Συνών. καταστατό, νισεσιές. 2) Τὸ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ βρασμένου γάλακτος σχηματιζόμενον λιπῶδες παχὺ στρώμα κατὰ τὴν ψύξιν αὐτοῦ, πῖαρ Χίος — Λεξ. Λάουνδ. Περίδ. — Κορ. ἐνθ' ἀν. Συνών. καϊμάκι, τσίπα. Πβ. ἀνθόγαλα. β) Ὁ ἐπίπαγος τῆς ἀσβέστου Χίος. 3) Τὸ λίπος ζῶου καὶ πρὸ πάντων χοίρου Κάμπ. Κύπρ. Μεγίστ. Νίσυρ. Ρόδ. Σύμ. Τῆλ. — ΧΠαλαῖς. ἐνθ' ἀν.: Ἡ 'μύλ-λα τοῦ δοίρου ἐν' περὶτον καλὴ 'πὸν τὴν 'μύλ-λαν τοῦ τραούλ-λου (περίτον = περισσότερον, τραούλ-λος = τράγος) Κύπρ. Τὸ φαεῖν μας ἐν' μετὰ τὴν 'μύλ-λαν τοῦ δοίρου αὐτόθ. || Φρ. Μετὰ τὴν 'μύλ-λαν μου τηγανίζεις τὸ φλαντζίν μου (διὰ τοῦ ἰδίου μου λίπους τηγανίζεις τὸ ἡπάρ μου. Ἐπὶ φρικτῶν βασάνων) αὐτόθ. || Παροιμ. Νηστεύκομεν τὸ λαρτὶν τῶαί τρώμεν τὴν 'μύλ-λαν (λαρτὶν = πάχος, λίπος συνήθως τοῦ προβάτου. Ἐπὶ ἀνελικρινούς) αὐτόθ. || Ποίημ.

*Ἐλεγεν, ἔρωτα πικρέ, γιὰτὶ με βασανίζεις,

'ς τὴν 'μύλ-λαν μου τὸ κρέας μου γιὰτὶ τὸ τηγανίζεις;

ΧΠαλαῖς. ἐνθ' ἀν.

***ἀμυλόβρεγμα** τό, 'μυλ-λόβρεμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀμυλοβρέχω.

Τὸ νὰ πίπτῃ λεπτὴ καὶ ἀραιὰ βροχή. Συνών. ἀμυλοψιχάδισμα, ἀμυλοψιχάδισμα, ψιχάλισμα. Πβ. ἀμυλοψιχάδι, ψιχάλα.

***ἀμυλοβρέχω**, 'μυλ-λοβρέχω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *ἀμυλά καὶ τοῦ ρ. βρέχω.

1) Ἀπροσ. πίπτει λεπτὴ καὶ ἀραιὰ βροχή. Συνών. *ἀμυλοψιχαδίζω, ψιχαλίζω. 2) Ἡ μετοχ. 'μυλ-λοβρεμένος, ὀλίγον τι ὑγρός: Ἐβκαλεν τὸ πονκάμισόν του, γιὰτὶ ἐνι 'μυλ-λοβρεμένον 'πὸν τὰ νερά. Συνών. *ἀμυλός. Πβ. ἀμυλιάζω (II).

***ἀμυλογελῶ**, 'μυλ-λογελῶ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *ἀμυλά καὶ τοῦ ρ. γελῶ.

Ὀλίγον τι γελῶ, ὑπομειδιῶ.

***ἀμυλόδρωμα** τό, 'μυλ-λόδρωμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀμυλοδρώνω.

Ἐλαφρὰ ἐφίδρωσις.

***ἀμυλοδρώνω**, 'μυλ-λοδρών-νω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *ἀμυλά καὶ τοῦ ρ. ἰδρῶνω, παρ' ὁ καὶ 'δρῶνω.

Ἐλαφρῶς, ὀλίγον τι ἰδρῶνω: Ἀρκίνησεν νὰ 'μυλ-λοδρῶνῃ τὸ μωρόν, 'εν-νὰ τὸ ἀφήσῃ ἢ βράστῃ. Μέν-ι-στέκης 'μυλλοδρωμένος 'ς τὸν ἀέραν. || Ἄσμ.

Τὸ ἢ φούχτα μου 'μυλ-λόδρωσε τὸ 'ἐν μπορ' ἀποθυμᾶνω (δὲν μπορῶ νὰ ξεθυμᾶνω).

ἀμυλοκέρι τό, ἀμάρι. 'μυλ-λοτῶεριν Κύπρ. — ΔΛι-πέρι. Τζιυπρ. τραούδ. 3,56.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀμύλα καὶ κερί.

Κηρίον ἐκ λίπους: Ποίημ.

Νὰ λυγῇ, νὰ στάσ-σῃ ἢ φτωγῇ σὰν 'μυλ-λοτῶεριν π' ἀφτεῖ, νὰ καρτερεῖ τὸν θάνατον μερόνυχτα πκρόν νὰ 'ρτῇ.

Συνών. ἀλειμματοκέρι, ξυγγοκέρι.

***ἀμυλόπιττα** ἦ, 'μυλ-λόπιτ-τα Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄμυλο, παρ' ὁ καὶ 'μύλ-λα, καὶ πίττα.

Πίττα κατασκευαζομένη διὰ λίπους χοιρινού: Σήμερα ἐκάμαμεν 'μυλ-λόπιτ-ταν 'πὸ τὴν 'μύλ-λαν τοῦ δοίρου. || Παροιμ. Μετὰ τὰ 'μυλ-λοσφοντίζματα 'ἐν κάμνουσιν 'μυλ-λόπιτ-τες (ἐπὶ τοῦ προσπαθοῦντος ἐξ ὀλίγων καὶ εὐτελῶν μέσων νὰ κάμῃ τι ἄξιον λόγου).

***ἀμυλὸς** ἐπίθ. 'μυλ-λὸς Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄμυλο, παρ' ὁ καὶ 'μύλ-λα.

Ὁ ὀλίγον τι ὑγρός, νοτερός: Τὰ ροῦχα ἐν' 'μυλ-λὰ ἀκόμα, 'ἐν ἐστεγνώσαν καλὰ. Τὸ σιτάρην ποῦ ἐπλύν-ναμεν 'ἐν ἐστεγνώσαν καλὰ τὸ 'ἐν' 'μυλ-λόν. Συνών. 'μυλ-λοβρεμένος (ἰδ. *ἀμυλοβρέχω). Πβ. ἀμυλιάζω (II).

***ἀμυλοσφόνγισμα** τό, 'μυλ-λοσφόντισμαν Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄμυλο, παρ' ὁ καὶ 'μύλ-λα, καὶ σφόνγισμα.

Συνήθως ἐν τῷ πληθ., τὰ ἀποξύσματα τοῦ ἀπομένοντος λίπους ἐπὶ τῶν τοιχωμάτων βουτυροδοχείου: Παροιμ. Γυρεύκει νὰ κάμῃ πίτ-τες μετὰ τὰ 'μυλ-λοσφοντίζματα (ἐπὶ τοῦ πειρωμένου ἐξ ὀλίγων καὶ εὐτελῶν μέσων νὰ κάμῃ τι ἄξιον λόγου). Πβ. *ἀμυλόπιττα.

***ἀμυλόχλωρη** ἦ, 'μυλ-λόχλωρη Κύπρ.

Τὸ θηλ. τοῦ ἐπιθ. *ἀμυλόχλωρος οὐσιαστικοποιηθέν.

Ἡ νωπὴ μυζήθρα ἢ μήπω ξηρανθεῖσα. Συνών. ἀναδερεῖ (ἰδ. ἀναδερός).

***ἀμυλοψιχάδι** τό, 'μυλ-λοψιχάδιν Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄμυλο, παρ' ὁ καὶ 'μύλ-λα, καὶ ψιχάδι.

Ἡ λεπτὴ καὶ ἀραιὰ βροχή. Συνών. ψιχάλα. Πβ. *ἀμυλόβρεγμα.

***ἀμυλοψιχάδισμα** τό, 'μυλ-λοψιχάδισμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀμυλοψιχαδίζω.

Τὸ νὰ πίπτῃ λεπτὴ καὶ ἀραιὰ βροχή: Ἀρκίνησεν τὸ
'μυλ-λοψιχαδίσμα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀμυλόβρεγμα.

*ἀμυλοψιχαδίζω, 'μυλ-λοψιχαδίζω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. *ἀμυλοψιχαδίει.

Συνήθως κατὰ γ' πρόσ., πίπτει λεπτὴ καὶ ἀραιὰ βροχή,
ψιχαλίζει ἐλαφρῶς: Ἀρκίνησεν νὰ 'μυλ-λοψιχαδίῃ. Συνών.
*ἀμυλοβρέχω 1, ψιχαλίζω.

*ἀμυλοψιχαδίσμα τό, 'μυλ-λοψιχαδίσμα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀμυλοψιχαδίζω.

Ἀμυλοψιχαδίσμα, ὁ ἰδ.

*ἀμύλωμα τό, 'μύλ-λωμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀμυλώνω.

Τὸ νὰ καταλύῃ τις τὴν νηστείαν, νὰ τρώγῃ πασχαλινὰ
φαγητὰ: Ἐν' 'μύλ-λωμαν ποῦ ἔκαμα μὲ ἕναν ἀβκόν;

*ἀμυλώνω, 'μυλ-λὼν-νω Κύπρ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ οὗς. ἀμυλο, παρ' ὁ καὶ 'μύλ-λα.

1) Τρώγων λιπαρὸν φαγητὸν αἰσθάνομαι κατόπιν
γεῦσιν οἶονεὶ χοιρινοῦ λίπους Σύμ.: Ἐφαά το καὶ 'μύλ-
λωσα. 2) Καταλύω τὴν νηστείαν, τρώγω πασχαλινὰ φα-
γητὰ Κύπρ.: Ἐνήστευα οὐλ-λην τὴν Σαρακοστήν τδ' ἐν
ἐμύλ-λωσα. Σαρακοστή ἐν τῷ τρώει 'μυλ-λωμένα τδ' ἐν
ἀντρέπεται!

*ἀμύλωσι ἦ, 'μύλ-λωσι Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀμυλώνω.

Τὸ ἐκ λίπους ἄρτυμα φαγητοῦ: Ἐν ἔχει 'μύλ-λωσι δὲ
φαεῖ. Συνών. *ἀμυλωσιᾶ.

*ἀμυλωσιᾶ ἦ, 'μυλ-λωσιᾶ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀμυλώνω.

Ἀμύλωσι, ὁ ἰδ.: Ἐδεὶ κάμποσιν 'μυλ-λωσιᾶν τὸ π-πι-
λάφιν-τὸ ρέσιν (φαγητὸν ἐκ σίτου καὶ κρέατος).

*ἀμυλωτὸς ἐπίθ. 'μυλ-λωτὸς Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀμυλώνω.

Λιπαρὸς, λιπώδης: Μυλ-λωτὸ κρεῖας. Συνών. *ἀμυ-
λωτὸς, ἀντίθ. ἀμύλωτος 1.

ἀμύλωτος ἐπίθ. Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀμύλ-λωτος Κύπρ.
Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀμυλωτὸς < *ἀμυλώνω τοῦ ἀρκτι-
κοῦ α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τῆς προπαροξυ-
τονίας. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

1) Ὁ ἄνευ λίπους, ἄνευ πάχους Σύμ.: Ἀμύλ-λωτο
κρεῖας. Ἀντίθ. *ἀμυλωτὸς, *ἀμυλωτὸς. 2) Ὁ μὴ
ἡρτυμένος διὰ λίπους ἢ βουτύρου Πόντ. (Κοτύωρ.): Ἀμύ-
λωτο δουρβὰ (εἶδος σουπας). 3) Ὁ μὴ καταλύσας τὴν
νηστείαν, ὁ μὴ φαγὼν πασχαλινὰ φαγητὰ Κύπρ.: Ἐμεινεν
ἀμύλ-λωτος Πάσκαν ἡμέραν ὁ κακορρίζικος, γιατί ἐν εἶδεν
π-παρᾶς ν' ἀγοράσῃ κρεῖας. Συνών. ἀμυλ-λωτὸς 1.

ἀμύξωτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀμύξουτους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μυξωτὸς < μν-
ξώνω.

Ὁ μὴ ρυπανθεὶς διὰ τῆς βλέννης τῆς ρινός. Ἀντίθ.
μυξίασμένος (ἰδ. μυξιάξω), μυξωμένος (ἰδ. μυ-
ξώνω).

ἀμύριστος ἐπίθ. Ἡπ. Ἰων. (Κρήν.) Πόντ. (Οἶν.) κ. ἀ.
— Λεξ. Δεὲκ Λάουνδ. Περιδ. — ΓΔροσί. Ἀγροτ. Ἐπιστ. 85
ἀμύριστους Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. Σάμ. κ. ἀ. ἀμύρι-
χτος Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀμύριγος Πόντ. (Χαλδ.) κ. ἀ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀμύριστος.

1) Ὁ μὴ μυρίζων, ὁ μὴ ἀναδίδων ὁσμὴν, ἄοσμος Ἡπ.
Μακεδ. Πόντ. (Οἶν.) — Λεξ. Δεὲκ Λάουνδ. — ΓΔροσί.
ἔνθ' ἀν.: Ἀμύριστο βούτυρο - τυρὶ Ἡπ. || Ποίημ.

Μέσ' ἔς τὸ βιβλίον τὰ κλεισὰς ἔς τὸ φύλλον σου σημάδι,
ἔς τὴν ἰδίαν θέσιν τοὺς κλειστὰς τὰ βροῖκα τὰ καυμένα,
ἀμύριστα, παντέρημα, θλιμμένα σὰν κ' ἐμένα

ΓΔροσί. ἔνθ' ἀν. Συνών. ἀμυρος 1. 2) Ἐκεῖνος
τὸν ὅποιον δὲν ὠσφράσθη τις Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Ἰων.
(Κρήν.) Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.) Σάμ. κ. ἀ.: Λουλούδι ἀμύ-
ριστο Κρήν. Οὐλα φέρεις ἔς σὸ μυτί σ', τιδὲν ἀμύριχτο κ' ἀπε-
λέκ' ἔς (ὅλα τὰ φέρεις εἰς τὴν μύτιν σου, τίποτε δὲν ἀφίνει
χωρὶς νὰ τὸ μυρισθῇς. Τὸ κ' ἀπελέκ' ἔκ τοῦ κ' ἀπελέκεις)
Κοτύωρ. Ἐμυρίσθην οὐλὰ τὰ μῆλα κ' ἐφῆκεν ἕναν ἀμύριγον
(ἐμυρίσθη ὅλα τὰ μῆλα καὶ ἀφῆκε ἕναν χωρὶς νὰ τὸ μυρι-
σθῇ. Ἐκ παραμυθ.) Χαλδ. || Φρ. Γαρούφαλον ἀμύριστον
(ἐπὶ ἀγνῆς παρθένου) Σάμ.

ἄμυρος ἐπίθ. Πόντ. (Οἶν.) — Λεξ. Ἡπίτ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἄμυρος.

1) Ὁ μὴ ἀναδίδων ὁσμὴν, ἄοσμος Πόντ. (Οἶν.) — Λεξ.
Ἡπίτ. Συνών. ἀμύριστος 1. 2) Ὁ μὴ χρισθεὶς
δι' ἀγίου μύρου Πόντ. (Οἶν.) — Λεξ. Ἡπίτ. Συνών. ἀμύ-
ρωτος 1.

ἀμύρωτος ἐπίθ. σύνθη. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.
κ. ἀ.) ἀμύρουτους βόρ. ἰδιώμ. ἀμύρωγος Πελοπ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μυρωτὸς < μν-
ρώωνω. Τὸ ἀμύρωγος προσέλαβε τὸ γ ἀντὶ τοῦ τ κατ'
ἐπίδρασιν τοῦ ἀμύριγος, δι' ὁ ἰδ. ἀμύριστος.

1) Ὁ μὴ χρισθεὶς δι' ἀγίου μύρου, ὁ μὴ μυρωθεὶς
ἐνθ' ἀν.: Ἀβάφτιστος καὶ ἀμύρωτος Κοτύωρ. Συνών. ἀμυ-
ρος 2. 2) Ἀπρεπής, ἐπὶ λόγων Λέσβ.: Λόγια ἄγρια
ταὶ ἀμύροντα. Συνών. βρομερός.

ἀμύστρωτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀμύστρουτους Μακεδ.
(Κοζ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μυστρωτὸς < μν-
στρώνω.

Ὁ μὴ διὰ μυστηρίου χρισθεὶς: Ἡ αὐτὴ εἶν' ἀκόμ' ἀμύ-
στρωτη.

ἀμυτίαστος ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μυτιαστὸς < μν-
τιάξω.

Ὁ μὴ φέρων μύτιν, ὁ μὴ ἀπολήγων εἰς ὄξύ, ἐπὶ ὑπο-
δημάτων κτ.: Τῶρα οὐδ' ἀμυτίαστον. Πβ. ἀμύτωτος.

ἀμύτωτος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μυτωτὸς < μν-
τώνω.

Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν ἐμύτωσέ τις, ἐπὶ τοῦ ὁποίου
δὲν ἐγένετο ὀξεῖα αἰχμή. Πβ. ἀμυτίαστος.

ἄμφια τά, κοιν. ὡς ὄρ. ἐκκλησιαστικός.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὗς. ἄμφιον.

Τὰ διάφορα ἐνδύματα, τὰ ὅποια περιβάλλονται οἱ κλη-
ρικοὶ κατὰ τὴν τέλεσιν τῶν διαφορῶν ἱεροτελεστιῶν, ἢ καὶ

